

K. B. Rottring: Heri Kókler és a Búz Serlege

K. B. Rottring
Heri Kókler és a Bűz Serlege
(Részlet)

(Részlet)

Excalibur

K. B. Rottring:
Heri Kókler és a Búz Serlege
2002 Kambodzsa, Pol-Pot Strassze 13.
Kaktusznál balra, sárga csengő.

Rémregény gyerekeknek

Irta: K. B. Rottring

Rajzolta: Szűcs Pistike

Kiadja az Első Magyar Könyvkiadó Kft.
Excalibur Könyvek sorozat

A kiadásért felelősöket már megtaláltuk!

Nyomdai előkészítés: Szilícium Grafika

Tördelőszerkesztő: Savanya Zsolt

Jóízlés az nem volt.

Dizájnner: Visszamondda

ISBN: 978-615-5082-19-1

Figyelem! A könyvben a nyugalom megzavarására alkalmas kifejezések és igei állítmányok találhatóak. Aki nem bírja, vagy még nincs 161 cm magas és ötvenhárom és fél kiló, valamint alig múlt el tizennégy éves, az ne olvassa! Semminemű reklamációt és használt bélyeget nem fogadunk el. Agysejtjeinek pusztulásáért az alkohol a felelős. Kérjük, fehér port se küldjenek, mert nem szeretjük!

1. Kísértetház

Éjszaka volt, sötét, barátságtalan, az eget olyan sűrű, fekete atomfelhők borították, hogy még a csillagok sem látszódtak, nem is beszélve szegény Holdról, amely *félhold* volt az ijedtségtől.

Sötét volt, nagyon sötét.

És a sötétség egyre csak fokozódott, egészen addig, amíg a négerek már vakítóan világítottak az éjszakában.

Hideg, dermesztő szél fúj, amit a szakadatlanul zuhogó eső még elviselhetlenebbé tett. Az utcák, terek, lakoparkok, temetők teljesen kihaltak voltak, az emberek ott-honaikban reszkettek, és azt kívánták, bárcsak soha ne olvasnának ilyen rémkönyveket, mint ez.

Az égen ebben a pillanatban iszonyatos mennydörgés közepette villám cikázott át, és egyenesen belevágott a Little Hungarotown hegyén álló régi kísértetkastély tornyába. A torony abban a szempillantásban leomlott, maga alá temetve néhány ártatlan statisztát és CIA-ügynököt, akik ki tudja, hogyan kerülhettek oda.

- Igazán hatásos belépő volt a történetbe - lihegte Pedigré Pál hosszú, nyalakodó nyelvvel. Alvilági fedőnevén Cickafarknak hívták a férfit, aki képes volt akaratának erejével herbateává változni, ha akart. Most nem akart, mert itt volt dolga. Éppen heves nyáladzás közepette pitizni kezdett urának.

Aki.

Nem volt más.

Mint.

Netuddki!!!

De ha mégis, akkor elárulhatjuk igazi felvett nevét.

Ő volt a sötét varázslók legsötétebbike.

A gonoszok leggonoszabbika.

A kegyetlenkedők legkegyetlenebbike.

Igen!

Ő volt Megawatt Voltmárvolt nagyúr! Nevét félték, tekintetétől rettegetek, hangjától borzongtak, szavától remegtek, szagától pedig öklendeztek azok a szerencsétlenek, akik életük utolsó pillanataiban szembe kerültek vele.

Ám most Voltmárvolt csak halovány árnyéka volt önmagának. Hol volt már régi ereje? Hol volt már régi dicsősége? Hol volt már régi hatalma? Hol voltak régi szövet-ségei? Vajon hol volt eddig, hogy senki nem látta?

Hosszú történet ez, amelyet röviden is el lehet mesélni.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Voltmárvolt. Kevés híján már uralma alá hajtotta a világot, megölte ellenségeinek zömét, amikor egy balul sikeredett varázslata közben legyőzte őt a kis Heri Kókler. Heri Kókler, bizony, aki az elmúlt évek alatt még háromszor kinyiffantotta a gonosz fekete mágust, és visszaküldte fekete lelkét a pokolba, oda, ahová való volt. Csakhogy Voltmárvolt mindig visszatért, mert annyira demoralizáló volt a jelenléte eme felkapott üdülőhelyen, hogy az üzembentartó bukott angyal úgy rendelkezett, hogy ilyeneket ott a továbbiakban nem szolgálnak ki.

Voltmárvolt ezért visszatért, mint a Terminátor, bár igazából senki sem volt már rá kíváncsi. Időközben ugyanis a híveit elfogták, kivégezték, megtérítették, átnevelték, a legmegátalkodottabb kegyenceit pedig bedugták a világ legborzalmasabb mágikus börtönébe, Alkatrazba, ahonnan még soha senki nem szökött meg azokon kívül, akiknek mégiscsak sikerült.

Megawatt Voltmárvolt, aliasz Netuddki, azonban jelen pillanatban rendkívül rossz bőrben volt. Ez nem is csoda, ha figyelembe vesszük, hogy az utóbbi évben Transilvániában bújkált, ahol nap mint nap menekülni kényszerült nagy rajongója, Drakula gróf elől, aki mindenáron vérszerződést akart vele kötni.

Voltmárvolt rendes körülmények közepette, hatalmának és erejének teljes birtokában valószínűleg seperc alatt úgy hazavágta volna Drakulát a kastélyába, hogy attól koldul, de most nem voltak meg a rendes körülmények. Inkognitóban volt, ami nem volt igazán kényelmes viselet.

A fekete varázslók legfeketébbike ugyanis emberi roncsként tengette napjait. Fizikai teste az utóbbi években Heri Kóklernek köszönhetően többször is megsemmisült, vagy éppen az átkozott kölyök miatt kudarcba fulladt abbéli fáradozása, hogy valami setét varázslat útján-módján visszanyerje azt.

Ezért aztán Netuddki kissé neheztelt a fiúra. Sőt, nyugodtan állíthatjuk, hogy állatira gyűlölte Heri Kóklert, akit viszont mások szerettek, akik nem szerették Voltmárvoltot, persze Voltmárvolt sem szerette ezeket az embereket, és minden vágya az volt, hogy visszanyerje elveszett erejét, megerősödve visszatérjen és leszámoljon ellenségeivel, azaz, a fent említett célszemélyekkel.

Pofonegyszerű, ha jobban belegondolunk.

Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy Voltmárvolt legszívesebben kiírtotta volna az emberiséget, hogy egyedül maradva a világon, nyugis körülmények között, ellenzéki erők furkálásaitól mindörökre békén hagyatva, az idők végezetéig uralkodhassék.

Persze ez a grandiózus politikai terv sokaknak nem tetszett. Például annak az átkozott kölyöknek, annak a sebheyles homlokú, rosszarcú, rövidlátó kis korcsnak, annak a Heri Kóklernek. Hiszen még csak nem is varázsló! Csak egy ostoba kis mitugrász, akinek a szüleit símán elintézte, de a kölyökkel valamiért nem bírt.

- Igazából nem győzött le, csak egy varázsbaleset volt. Ez még a legnagyobbakkal, tehát még velem is néha előfordul - gondolta Netuddki dühödten. - Az a kölyök nem győzhetett le, hiszen már évek óta legyőzhetetlen voltam. Csakis baleset lehetett, semmi kétség, csakis az. De most megfizet majd mindenért. Megfizet azért, hogy legszebb éveimet kénytelen voltam kísértet alakban, állatok testébe bújva,

kígyók, hüllők bőrébe zárva tengetni. De a legrosszabb az volt, amikor öt évig nőtény nyúl voltam és naponta ötvenszer kellett nemi életet éljek hatvanhárom hímmel. Igen, könnyen lehetséges, hogy attól készültem ki ennyire... A k... va életbe!

Cickafark úr, idegesen lihegve állt nagyura előtt, aki egy nagyobb akvárium méretű lombikban, genny alakban folydogálva engedett folyást gondolatainak.

- Parancsol valamit, Nagyúr? - kérdezte alázatosan Cickafark.

- Menj a pokolba! - mondta mérgesen Voltmárvolt, amiért megzavarta ez a kis féreg sötét gondolatait.

Cickafark savanyú képet vágott, majd rövid csomagolás után bőrdöngőivel együtt menni készült.

- Hová mész, te idióta? - dörrent rá Voltmárvolt.

- Nagyuram parancsolta, hogy menjek a pokolba... - lihegte Cickafark. - Máris indulok.

- Ó, te szellemi fogyatékos! - dühöngött a fekete varázsló. - Átvitt értelemben gondoltam. Itt maradsz, és teljesíted a parancsaimat! Megértetted?

- Igen, Nagyuram! - hajlongott Cickafark Voltmárvolt lombikja előtt.

- Hol van a kígyóm, Booooááá-2., a kis drága?

- Booooááá-2? - kérdezte ostobán Cickafark.

- Az, te ostoba kis féreg - bosszankodott fagyos hangon Voltmárvolt. - Meg kell keresned, mert éhes vagyok. Fogass vele egeret, mert annyira gyenge a gyomrom, hogy az embervér már nem is esik igazán jól. Erőre kell kapjak, mert még gyenge vagyok, akár a hajnali harmat. Ha így folytatom, nem biztos, hogy megérem a könyv végét, ahol pedig fontos jelenésem lesz, mert akkor fogom kinyúvasztani Herri Kóklert, az átkozottat.

- Értettem, Nagyúr! - tisztelgett Cickafark. - Azonnal megkeresem Booooááá-2-t, és begyűjtöm tőle az egereket.

- Azt helyesen teszed - sziszegte Voltmárvolt, aki láthatóan volt már jobb passzban is.

Cickafark néhány mikroszekundumnyi időre eltűnt a folyosón, majd kisvártatva visszatért egy zacskónyi egérrel meg a kigyóval, amelyik óriási nagy volt. Szinte már bazi-nagy.

- Etesz meg! - parancsolta Voltmárvolt, mint gyerek az anyjának.

- Máris, Nagyuram... - készségeskedett Cickafark. - Itt vannak a finom, friss egérek. Máris adom a finom egérpapit Voltmárvolt Nagyúrnak.

- Igyekezz! - sürgette a lombikban kavargó gennyfolyam, és még jobban kavarni kezdett.

Cickafark egyenként bedobálta az egereket a lombikba, és élvezettel hallgatta, hogy a visítózó kis szerencsétlenek Voltmárvolt vacsorájává lényegülnek át.

Amikor véget ért az etetés, Voltmárvolt nagyot böffenve jelezte, hogy jóllakott.

Cickafark izgatottan toporgott előtte. Láthatóan mondanivaló készült valamit.

- Beszélj, szolgám! - parancsolta Netuddki.

- Nagyuram - kezdte Cickafark -, csak arra gondoltam, hogy Marha Pörkinzt nem kellett volna megölnünk. Biztosan észre fogják venni a Mágja és Világítástechnikai Mini Sztériumban, hogy meghalt. De ha nem is jönnek rá azonnal, az biztosan előbb-utóbb fel fog nekik tűnni, hogy nincs ott.

- Ha nem öljük meg, akkor egészen biztosan elárul minket - felelte Voltmárvolt.

- Ez igaz - ismerte el Cickafark.

- Van még egy másik okom is, amiért őt akarom. Őt, Heri Kóklert, a kis korcsot - mosolyodott el gonoszul Voltmárvolt. Nem lehetett könnyű neki, mivel nem volt teste, nem is beszélve arról, hogy a feje, így az arca is teljes mértékben hiányzott.

- Mi? - kérdezte Cickafark.

- Nem „mi”, hanem tessék - oktatta ki Voltmárvolt egy jó pedagógus türelmetlenségével. - Az a tervem, hogy megölöm Heri Kóklert, régi ellenségemet. A szakrális céció közben pedig vérét veszem.

- És ha nem akarja eladni? - kérdezte Cickafark aggodalmas képpel.

- Ó, te mozgó állatkert! - mérgelődött Voltmárvolt. - Hát ennyire féleszű vagy? Nem fogok pénzt adni a véérért, hanem elveszem tőle. Felvágom az ereit és kifolyatom belőle az egészséget.

- Grandiózus terv, Nagyuram! - ismerte el Cickafark borzongva.

- Ugye! - morgott tovább Voltmárvolt.

- De talán használhatnánk helyette másik varázslógyereket. Valakit, aki nem annyira populáris, akit nem őriznek annyira. Nem lesz könnyű elcsalni és megölni - problémázgatott Cickafark.

- Megmondtam, amit megmondtam - sziszegte Voltmárvolt olyan hangsúllyal, hogy a mellette tekergőző Booooááá-2 egészen felemelkedett. - Csakis Heri Kókler lehet az, aki szóba jöhet a nagyszabású varázslásnál. Más nem jó, csakis ő kell.

- Félek, Nagyuram! - vallotta be Cickafark. - Attól félek, hogy nem tudjuk őt megszerezni. És akkor Nagyuram mindörökké lombikbébi marad! - Cickafark felzokogott.

- Kedves tőled, hogy ennyire szíveden viseled a sorsoamat - nevetett Voltmárvolt. - De nem kell félned, hamarosan visszatérek. És erősebb leszek, mint valaha.

Cickafark bólintott.

Itt vége is lehetett volna ennek a fejezetnek, csak azért nem lett még vége, mert mindkettőjüknek hirtelen súlyos hiányérzete támadt.

Csak néztek egymásra, nem szóltak, de érezték, hogy valami még hiányzik.

- Megvan! - kiáltott fel nem létező szájával Voltmárvolt. - Tudom már mi hiányzik.

- Mi? - kérdezte Cickafark.

- Hányszor mondjam neked, hogy nem „mi”, hanem tessék.

- Izé, tessék...

- Most meg kell kérdezned tőlem, hogy mi hiányzik.

- Mi hiányzik, Nagyuram? - kérdezte engedelmesen Cickafark, ahogy egy jó kutyához illik.

- Hát a kertész! - vágta rá Voltmárvolt.

- A kertész? - döbönt meg Cickafark.

- Igen az! - erősítette meg Voltmárvolt.

- De miért hiányzik nekünk a kertész, Nagyuram? Talán természetelni akarunk valamit? - kérdezte olyan arccal, hogy teljesen nyilvánvaló volt, hogy egy kukkot sem ért abból, amit Voltmárvolt mondott.

- Dehogy, dehogy, te isten barma! A forgatókönyv szerint a kertész, tudja a fene, hogy mi is a neve, kint hallgatózik az ajtó előtt. Te észreveszed, berángatod, én pedig megölöm.

- Nahát! - csodálkozott Cickafark. - Nagyuram ismeri a forgatókönyvet?

- Hogyne ismerném! - dicsekedett Voltmárvolt fennhéjázólag.

Ez persze hazugság volt, mert a forgatókönyvet senki más nem ismerhette, csakis a nagy író, K. B. Rottring.

Valamint Heri Kókler, aki a kegyeltje volt, ezért is adta neki többek között a csodatévő szakrális és mágikus objektumot, a Szt. Ebonit Rudat, hogy történjék bármi, minden pillanatban a helyzet ura maradhasson, de ez egy másik történet.

Voltmárvolt bizony hazudott, de ez egy ilyen alaktól talán már nem is volt meglepő. Mert aki hazudik, az lop is, aki lop, az bizony rabolhat is, aki pedig rabol, az könnyen ölhet is, az ilyeneket pedig kiveti magából a társadalom, és...

- Rohanj, és keresd meg, mert érzem, hogy mindjárt vége a fejezetnek. Ha határidőre nem öljük meg a kertészt, nem kapjuk meg a sztárgázsinkat! - fenyegette meg Voltmárvolt a szolgáját.

- Jaj, csak azt ne! - hörgött Cickafark. - A sztárgázsit meg kell, hogy kapjuk! Miből veszünk különben drága luxusholmikát, hollivúdi álomkérót és rengeteg drogot, amire pedig nagyon nagy szükségünk van?

- Bizony, honnan... - értett egyet Voltmárvolt is. - Ne szarokodj, fiam, hanem lódulj, és hozd ide nekem a kertészt. Ha nincs itthon, keríts egy járókelőt, az is megteszi. Majd beöltöztetjük kertésznek. Adunk a kezébe gereblyét és locsolókannát, a lábára meg gumicsizmát húzunk, és bekennjük egy kis disznótrágyával, hogy megfelelő bukéja legyen. A fejére papírzacskót teszünk, hogy ne látszon annyira, hogy vérzik a feje.

- De hát még nem is vérzik a feje - lepődött meg Cickafark.

- De vérezni fog! - ígérte Voltmárvolt vésztojóslóan. - És a tiéd is, ha nem igyekszel kellőképpen.

Cickafark elinalt mint egy állat.

Nem telt bele kettő tizedmásodperc, máris visszajött. A földön maga után vonszolt egy testet.

- Ez a kertész - jelentette Cickafark. - A kertészlakban nézte a tévét. Hosszasan faggattam, mire végre elárulta, hogy elfelejtett időben feljönni, hogy kihallgasson minket. Azt állította kínvallatás közben, hogy mindennek az az oka, hogy elaludt az órája.

- Az ostoba! - dühöngött Voltmárvolt. - Az ilyenek miatt kell állandóan megismételni minden átkozott jelenetet.

A főrendező egyetértően bólogatott.

Cickafark igyekezett magához téríteni a kertészt. Rövid pofozgatás után a szerencsétlen flótás magához tért.

Riadt tekintettel bámult Cickafarkra.

- Nagyuram, végre magához tért! - örömködött Cickafark.

- Maga meg kihez beszél? - döbbsent meg a kertész.

- Nagyuramhoz, aki most meg fogja önt ölni.

- Mi? - kérdezte a kertész döbbsenten.

- Ostoba tahó! Nem mi, hanem tessék! - oktatta ki Voltmárvolt, aki nem bírta a kultúrátlan emberegyedeket ekkora nagy koncentrációban.

A kertész döbbenetesen bámult a lombikra, amely beszélt hozzá.

- Maga is hallotta? - sápadt el a szerencsétlen flótás. - Az a valami beszél!

- Nem valami, hanem valaki! - hergelte be magát Voltmárvolt. - Netuddki, hogy ki...

A kertész nem volt már fiatal ember. Csak idős. De nem akart még meghalni. Élni akart, nagyokat sétálgatni, nagyokat enni, inni, aludni, és esténként a csillagokat vagy az erotikus csatornákat bámulni.

De nem lehetett! Mert ebben a pillanatban elérte őt a kegyetlen végzet. Voltmárvolt felröhögött, pedig egyáltalán nem volt semmi vicces, ami ezt indokolta volna.

A kertész mondani akart valamit, de ehelyett érezte, hogy valami láthatatlan kéz kapja el a torkát. Hörögni kezdett, mint a poroltóval a hátán lemerült bűvár, a szeme kigúvadt, a nyelve pedig hátracsúszott a torkába.

Egyáltalán nem volt szép látvány.

A kertész hirtelen összerogyott.

- Na végre! - sziszegte Voltmárvolt. - Azt hittem, soha nem fog már meghalni.

Cickafark remegett, mint egy gyógyfűbokor, ha madárka pottyintott rája.

- Most végre visszatérhetünk nagyszabású terveimhez. Még néhányat kell aludnunk, és akkor cselekedni fogunk. Megvárjuk a kedvező alkalmat, és akkor becserkészem Heri Kóklert, hogy végre megronthassam. Utána pedig...

- Gyilkos! - állt fel a halottnak hitt kertész. - Mindent hallottam! Szóval újabb gyilkosságokra készül! Megyek a rendőrségre!

- Hah! - lepődött meg Voltmárvolt, és bugyborékolni kezdett a lombikban.

Cickafark összerezzen, amikor a halottnak hitt megszólalt, és csak annyit mondott, hogy juj!

- Ne menjenek sehová. A reklám után újra jövünk vissza a rendőrséggel! - mondta a kertész és indulni készült. De nem jutott el az ajtóig, mert mielőtt megfoghatta volna az ajtó kilincset, Voltmárvolt egy jólirányzott átokkal másodszer is megölte.

A kertész holtan esett össze.

Cickafark megkönnyebbülten sóhajtott.

Voltmárvolt asztrális valója csicsogva gennyedzett a lombikban.

- Milyen szívósak ezek a kertészek! - jegyezte meg a fekete varázsló. Vagyis az, ami megmaradt belőle és állandóan kavargott.

- Igen, Nagyuram - értett egyet Cickafark. - Biztosan a sok friss levegő, a napfény, a nyugis munkakörülmények miatt ennyire életerős. Biztosan ezért ilyen szívósak ezek a kertészek.

- Egy átlagos varázsló ettől az adag átoktól már hatszor meghalt volna, még akkor is, ha hét élete van, mint egy macskának - morfondírozott Voltmárvolt.

- Nem is haltam meg! - ugrott fel a kertész olyan hirtelen, hogy Cickafark majdnem összeizgulta magát ijedtében.

- Mi? - hökkent meg Voltmárvolt.

- Tessék - figyelmeztette jóindulatúan Cickafark.

- Hogy-hogy tessék? - kérdezte Voltmárvolt dühösen, és sziszegni kezdett a lombikjában. A kígyója is láthatóan morcos volt, mert mérgesen tekergett, közben úgy öltögette a nyelvét, mint nagymama a varrnivalót.

- Nagyuram világosított fel nyelvi képzetlenségemre, midőn kétszer is szóvá tette nekem a mai este, hogy nem azt kell kérdezzük, hogy „mi”, hanem, azt, hogy „tessék”.

Voltmárvolt tajtékozni kezdett a dühtől. Ez nem lehetett számára könnyű, hiszen nem volt neki egy szál teste sem hozzá.

- Ó, te emberforma állat! - kiáltotta, és bizonyára égnek emelte volna a kezét, ha lett volna neki olyan.

De nem volt!

Ezért azután csak ordított, becsmérlő kifejezésekkel illette Cickafarkot, és többször utalást tett arra, hogy valószínűleg nincs a földön még egy ekkora nagy balfék, mint a szolgálja.

Cickafark rosszkedvű arccal hallgatta a jogos kritikát, de nem mert ellentmondani, mert gyáva volt, mint a nyúl. De erre az állatra még gondolnia sem volt szabad, mert Voltmárvolt egy ideje rettentően útálta a nyulakat. Ha megérezte a szagukat(nem volt orra), vagy ha meglátta őket(szeme sem volt neki), akkor tisztára kikelt magából. Mivel telepatikus úton mindent hallott, amit Cickafark gondolt, ezt is meghallotta.

- Ne gondoldj a nyulakra, mert végzek veled, te kutyatápszer! Megértetted? - hörögte a Nagyúr.

Cickafark annyira megrémült, hogy remegni kezdett, mint egy kinyírfalevél.

- Megöllek! - fenyegetőzött Voltmárvolt.

- Ne, kérem! - esedezett Cickafark, és térdre rogyott. - Vétkeztem, bűnös vagyok, de ezt nem érdemlem, ha lehet, élni szeretnék...

- Nem téged, ostoba! - sziszegte a Nagyúr. - Hanem a kertészt!

- Az más! - lélegzett fel Cickafark. Feltápáskodott és leporolta a ruháját meg a nagy cickafarkát, amiről a nevét is kapta.

- Ezt már az előbb is mondta! - mondta a kertész provokatív.

- Kötekedni merészelsz velem, gyaúr kutya? - kérdezte Voltmárvolt fenyegetően.

- Megyek, és hívom a rendőrséget! - ígérte a kertész.

- Nem mész te sehova! - ígérte Voltmárvolt.

- De bizony megyek! - felelte a kertész. - És hívom a rendőrséget.

- De nem!

- De igen!

Voltmárvolt füstszerűen átlátszó keze kinyúlt a lombikból. A kezében ott szorongatta varázsvesszőjét, amivel rámutatott a kertészre.

- Dögölj meg! - mondta latinul.

A kertész a szívéhez kapott, majd holtan esett össze.

- Végre! - sóhajtott Cickafark. - Kész horror volt ez a fickó.

- Velem nem szórakozhat egyetlen senkiházi, egyetlen *kugli* sem - ordította a fekete rém.

- Mi az a *kugli*? - kérdezte a kertész értetlenül.

- A *kugli* olyan emberegyed, amely nem rendelkezik a varázslók erejével, vagyis nincs varázssereje, ezért nem tud varázsolni, ezért aztán... - Voltmárvolt dühösen kavarni kezdett a lombikjában.

Cickafarkkal egyszerre ordított fel, amikor rádöbbsent a hihetetlen tényre.

- De hisz ez még mindig él!